

[Gert Petersen]

den at fastholde Danmarks suverænitæt over vores afgiftssystem, og endnu den 8. december 1987 sagde skatteministeren, at regeringen betragter tilrettelæggelsen af skatte- og afgiftspolitikken som et nationalt anliggende (Folketingets forhandlinger 1987-88, 1. samling, spalte 3445).

Nu taler statsministeren om fælles løsninger i EF og oplyser, at regeringen har nedsat et udvalg om en langsigtet harmonisering af afgiftsatserne. Det nationale anliggende fortoner sig. Det nærmer sig det, som man kalder løftebrud.

Folketinget og befolkningen har behov for en sammenhængende analyse af de problemer og udfordringer, vi vil møde på grund af det indre marked og EF's pres, herunder også det skattepolitiske. Derfor opfordrer jeg Folketinget til at støtte SF's forslag om en hvidbog om Danmark og EF's indre marked.

Hvad angår miljøpolitikken sporer jeg noget nyt, men i den gale retning. Ifølge statsministeren skal vi »forene erhvervsmæssige og miljømæssige interesser som ligeværdige og gensidigt afhængige«. At de er gensidigt afhængige, er en banalitet, men er de ligeværdige? Er hensynet til freonforbruget og produktionen og hensynet til ozonlaget ligeværdige interesser? Tør statsministeren virkelig påstå det? SF advarer indtrængende imod at tage denne ligeværdighed som udgangspunkt for miljøpolitikken. Hensynet til miljøet må ubetinget have forrang.

Går vi til det konkrete, er situationen i vore åbne farvande værre end nogen sinde. Alligevel har miljøministeren søgt at svække en i forvejen utilstrækkelig vandmiljøplan. Som et minimumskrav må man nu forlange, at de bebudede redegørelser, bl.a. om udviklingen i kunstgødningsforbruget, må fremskyndes fra 1990 til indværende samling – altså foråret 1989. Og så må vandmiljøplanens grundproblem, det intensive landbrug, tages op til en meget kritisk vurdering med henblik på at indrette landbrugets struktur noget mere miljøvenligt.

Så er der luftforureningen. Trafikkens andel heri er katastrofalt stor, fra 30 til 80 pct. af forskellige skadelige stoffer plus den giftige sod. Den forbedring, vi kan opnå ved at indføre rensning af udslip fra benzinmotorerne, kan blive sat over styr ved stigning i biltrafikken. Næsten alle forudsigelser taler om en 20 pct.s stigning ved indførelse af det indre marked og

fordobling inden midten af næste århundrede, hvis der vel at mærke ikke sættes bevidst ind på at bremse denne dødsensfarlige udvikling, ikke mindst ved at sætse stort på jernbanetrafik. Men også her vil regeringen åbenbart lade stå til. I den forbindelse må man nævne det skandaløse broprojekt over Storebælt, som koster milliarder, er katastrofalt for miljøet og vil give den forurenende biltrafik et ekstra vældigt pift. Kun en jernbaneforbindelse i en boret tunnel er fuldt ud forenelig med sikring af miljøet.

Et særligt kapitel i åbningstalen handler om den offentlige sektor, som statsministeren finder for stor, og fordelingspolitikken, som han mener er drevet for vidt. Gennem en revision på især disse områder vil han for syvende gang redde Danmarks økonomi.

Hvorfor den offentlige sektor i Danmark er for stor, står hen i det uvisse. I Sverige er den relativt betydelig større, og Sverige klarer sig økonomisk betydelig bedre end Danmark: 2,5 pct. arbejdsløse mod 9 pct. her. Og for den sags skyld også et mindre personligt skattetryk på almindelige indkomster.

Heraf udleder jeg ikke, at så skal den offentlige sektor i Danmark være større, men jeg spørger mig selv, hvordan man kan påstå, at den netop nu er for stor. Det forstår jeg ikke.

Jeg mener, at det er et helt andet spørgsmål, der er afgørende: Hvordan er den offentlige sektor indrettet? Hvordan fungerer den? Hvilke opgaver skal den løse? Det er vi i SF meget indstillet på at drøfte, men altså ikke med det sigte, at den offentlige sektor skal være mindre. Det er derimod statsministerens sigte. Det lægger han ikke skjul på, selv om budskabet er pakket ind i en fin emballage med kønne ord om forenkling, decentralisering og selvforvaltning.

Det har fået nogle til at spørge, om der så ikke er mulighed for samarbejde mellem SF og regeringen. I maj 1987 udtalte SF's landsmøde:

»En cental opgave bliver at styrke decentraliseringen og selvforvaltningen, så borgerne i højere grad får indflydelse på de beslutninger, der vedrører hverdagen.«

Kan vi samarbejde herom? Lad mig svare uden polemik, for vi er såmænd kun glade for, at vore tanker gør indtryk: Hvad menes der med ordene? Skal selvforvaltning, hvad SF mener, baseres på en flerårig aftale, så der med øget ansvar følger større tryk? Eller skal af-